

A01 m 21/00

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 44559

Kl. ~~45 k, 4/53~~

45 k 21/00

Albin Kadłuczka

Kraków, Polska

Prażarka ziemi inspektowej

Patent trwa od dnia 26 sierpnia 1960 r.

Jednym z warunków osiągnięcia dobrych plonów w plantacjach tytoniowych jest odkażenie ziemi inspektowej w celu zabezpieczenia roślin przed chorobami, co osiąga się między innymi przez prażenie ziemi w odpowiedniej temperaturze w celu zniszczenia grzybów chorobotwórczych, bakterii oraz nasion chwastów.

Prawidłowe odkażenie ziemi przez prażenie może nastąpić tylko wówczas, gdy znajdująca się w urządzeniu do prażenia ziemia posiada w całej swej masie jednakową temperaturę, a zatem urządzenie to powinno zapewniać równomierne doprowadzenie ciepła do prażonej ziemi. Zadania tego nie spełniały w dostatecznym stopniu stosowane dotychczas prażarki ziemi, ponieważ konstrukcja ich uniemożliwia dokładne przemieszczanie ziemi w czasie prażenia w celu ułatwienia równomiernego doprowadzenia ciepła do wszystkich części prażonej ziemi. Niezależnie od tego prażarki te wykazują duże zużycie paliwa ze względu na konieczność długotrwałego prażenia i są niewygodne w eksplo-

atacji, gdyż nie dają możliwości szybkiego napełnienia prażarki ziemią i opróżnienia z ziemi po jej wyprażeniu. Wady powyższe usuwa prażarka ziemi inspektowej według wynalazku, w której prażenie odbywa się wewnątrz stalowego bębna, osadzonego obrotowo na osi podpartej w dwóch łożyskach na obudowie w kształcie stalowej skrzyni, wewnątrz której znajduje się palenisko. Taka konstrukcja prażarki umożliwia szybkie i dokładne wyprażanie ziemi, gdyż bęben, znajdujący się częściowo wewnątrz obudowy paleniska, jest objęty płomieniem w 50% swej powierzchni, a możliwość obracania bębna nad płomieniem za pomocą korby umożliwia dokładne wymieszanie ziemi i równomierne doprowadzenie ciepła do wszystkich jej części. Opróżnianie bębna przez zsypanie ziemi po płaszczyźnie pochyłej podwyższa znacznie wydajność prażarki w porównaniu z innymi prażarkami.

Na rysunku fig. 1 przedstawia prażarkę według wynalazku w widoku z przodu, fig. 2 —

prażarkę w przekroju poprzecznym, fig. 3 — podstawę prażarki w widoku z góry, fig. 4 — jedno z łożysk w widoku w kierunku długości osi wałka, fig. 5 — płytę do zsuwania ziemi w widoku z góry, a fig. 6 — bęben prażarki w przekroju poprzecznym.

Prażarka, wykonana całkowicie z blachy i kątowników stalowych składa się z dwóch zasadniczych elementów, a mianowicie bębna 1 i obudowy w kształcie prostokątnej skrzyni 2. Bęben, wykonany z blachy, jest osadzony na osi 3, przechodzącej przez całą jego długość i spoczywającej końcami 4 i 5 w łożyskach 6, wykonanych w kształcie półokrągłych wgłębień w ramie 7 obudowy 2.

Na dłuższym końcu 5 osi 3 osadzona jest ręczna korba 8, służąca do pokręcania osi wraz z bębniem w czasie prażenia ziemi, znajdującej się w bębnie. W bębnie jest podłużny otwór 9, wykonany wzdłuż całej długości bębna, o szerokości równej w przybliżeniu jednej czwartej obwodu bębna. Otwór ten jest zamykany w czasie prażenia za pomocą kłapy 10, wykonanej w kształcie i o wymiarach odpowiadających otworowi 9, przy czym kłapa 10 opiera się z jednej strony na obrzeżu 11 bębna 1 za pomocą przypawanej do niej listwy stalowej 12, a z drugiej strony jest umocowana na obrzeżu 13 za pomocą obrotowych dźwigni 14, których rękojeści 15 znajdują się wewnątrz wgłębień 16, wykonanych w klapie. Ponadto we wgłębieniu 16 znajdują się płaskowniki 17, połączone z klapą a służące do uchwycenia kłapy przy zakładaniu jej lub wyjmowaniu z otworu 9. Obudowę stanowi skrzynia 2, wykonana z blachy stalowej. Trzy boki skrzynki są stałe, natomiast czwarty wykonany w kształcie płyty 18, nie związanej z obudową 2, może być przystawiany do obudowy pionowo i uchwycony w tym położeniu listwami 19 oraz listwą 20 w zaczepie 21, lub też ustawiony skośnie wewnątrz obudowy, stanowiącej pochyłą zsuwnię,

umożliwiającą zsuniecie ziemi poza skrzynię prażarki przy opróżnianiu bębna. W położeniu tym utrzymują płytę 18 prowadnice 22 z kątowników oraz zaczepy 23 z przymocowanymi do płyty 18 ryglami 24. Opróżnianie bębna z ziemi wymaga tylko odjęcia kłapy 10 i pokręcenia korbą 8 w celu ustawienia bębna otworem 9 w dolnym położeniu, aby wyprażona ziemia mogła wysypać się swobodnie z bębna. W czasie prażenia płyta 18 jest ustawiona pionowo jako czwarty bok obudowy, wewnątrz której pod bębniem 1 pali się ogień, przy czym bęben jest co pewien okres czasu obracany o kilkanaście lub o kilkadziesiąt stopni w celu równomiernego doprowadzenia ciepła i zabezpieczenia przed miejscowym przepalaniem ziemi. Płomień obejmuje bęben 1, a dym uchodzi przez szczeliny 25 między bębniem i górnym obrzeżem obudowy 2. Prażarka może być przenoszona w dowolne miejsce za pomocą dwóch prętów o odpowiedniej długości i grubości, które w tym celu zakłada się pod stalowe haki 26, przypawane do obudowy prażarki.

Zastrzeżenie patentowe

Prażarka ziemi inspektowej, składająca się z bębna obrotowego i obudowy, przy czym bęben jest osadzony na osi, zaopatrzonej w korbę i spoczywającej swymi końcami w łożyskach w ramie obudowy, w bębnie zaś jest podłużny otwór zamykany klapą, znamionną tym, że na klapie (10) są wgłębienia (16), w których znajdują się dźwignie (14) do zamykania kłapy, a obudowa (1) posiada trzy boki, osłonięte blachami na stałe, czwarty zaś bok, wykonany w kształcie płyty (18), może być osadzony bądź pionowo między listwami (19) lub pochyło w prowadnicach (22), i wtedy stanowi zsuwnię do zsypywania z bębna (1) ziemi poza obudowę (2).

Albin Kadłuczka

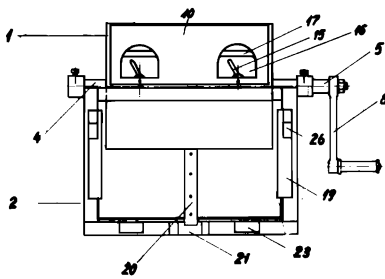

Fig. 1

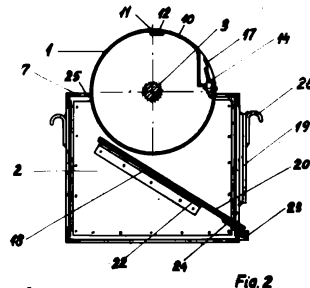

Fig. 2

Fig. 4

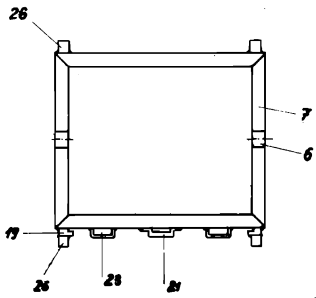

Fig. 3

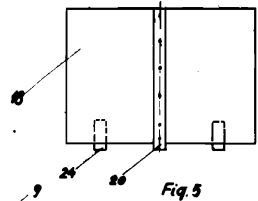

Fig. 5

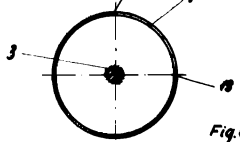

Fig. 6